

virksomt kunde bidrage til af afhjælpe Arbejdsløsheden i vort Land, var, at man gik til ikke længere at lade Arbejderne slaas og konkurrere om Arbejdet, men til at lade Arbejderne dele Arbejdet, saa at man fra Lovgivningsmagtens Side søgte at regulere Samfundsarbejdet. Det vil bedst og virksomst kunne ske ved, at der herfra blev givet en Lov om Indførelse af en Normalarbejdsdag. Jeg sigter her til det Lovforslag, som er indbragt Gang efter Gang om Indførelse af en 8-Timers Arbejdsdag. Det viser sig, at Forholdenes Udvikling fører med sig, at dette Lovforslags Vedtagelse bliver mere og mere betimelig, mere og mere nødvendig, hvis vi virkelig ønske at komme Arbejderne til Hjælp og søge at hemme den stærkt tiltagende Arbejdsløshed.

Der er nu fra alle Sider blevet betonet, at vi skulle til at spare. Det var den højtærede Finansminister, der begyndte at synge for, og nu synge alle andre efter, baade Venstre og moderate, og jeg tvivler ikke om, at Højre ogsaa vil istemme den Sang, at vi skulle til at spare. Jeg vilde ønske, at de, der raade til at spare, havde paavist, hvor vi skulde til at spare. Det kan jo ikke nytte, at vi spare 500 Kr. her og 1,000 Kr. der — det betyder ingen Verdens Ting. Balancen tilvejrbringes ikke paa denne Maade. Paa det foreliggende Budget er Balancen opnaaet ved, at der er indført 3,600,000 Kr. laante Penge. Naar der har været Tale om at spare, har jeg med Begærlighed lyttet efter, hvor man kunde spare, men de Herrer have ikke paavist noget Sted, hvor man er i Stand til at spare saaledes, at det betyder noget. Vor Marineminister vil f. Eks. ogsaa spare. Han har forelagt et Budget, som er 82 Kr. mindre end i Fjor. Det er jo en ærlig Villie og en ærlig Bestræbelse for at spare, der her gør sig gældende, men de 82 Kr. — ja, jeg tror, der er 54 Øre til — betyder i Virkelighed ingen Verdens Ting. Jeg synes, at de, der tale om denne Spareteori, have ogsaa den Pligt at paavise, hvor man kan spare saadanne Summer, som kunne faa virkelig reel Betydning for det forelagte Finanslovsforslag. Jeg skal i saa Henseende, idet jeg ogsaa fuldt ud indrømmer, at vi bør se at spare Penge i vor Statshusholdning, tillade mig at paapege nogle Steder i vort Budget, hvor jeg mener, man var i Stand til at spare betydeligt. Jeg skal saaledes først nævne vore vestindiske Øer, der har været en stadig Kilde til store Udgifter for vort Land. Vi have jo mange Millioner — 10-12 Mill. —

til gode i Vestindien. Vi opføre paa Finansloven Aar for Aar Indtægter for Vestindien og se aldrig nogen Sinde en Øre derovre fra, idet vi kun have Udgift af dem, og deres Gæld til os vokser Aar for Aar. Hvis det kunde lykkes vor nuværende Regering at afhænde Øerne til den Pris, der har været nævnt flere Gange, vilde det betyde en virkelig Besparelse paa vort Budget til et Beløb af vistnok 5—600,000 Kr. aarlig. Her er som sagt et Punkt, det er værd at arbejde paa, derved kunde der indvindes Penge til Fordel for andre Statsformaal. Jeg skal nævne et andet Punkt, hvor jeg mener, vi i Fremtiden maa bestræbe os for at indføre en meget betydelig Spar-sommelighed. Det er over for vort Kongehus. Det ligger ganske vist ikke for i Øjeblikket, men de Penge, der ydes til Kongehuset paa Finansloven, ere ikke mindre end 1,203,000 Kr. i Lønninger i kontante Penge, hvortil saa kommer Brugen af en halv Snes Slotte, som jo ogsaa andrager meget betydelige Beløb. Jeg synes, det er en Tanke, som fortjener at tages under Overvejelse, om det ikke var muligt, at vi — der er jo ikke nogen, der ved, hvor-naar vi kunne komme til at beskæftige os med dette Spørgsmaal — i Tide forberedte Sindene paa, at her burde der indføres Besparelser. Her vilde man, uden at tilsidesætte nogen Samfundsinteresse være i Stand til at spare mindst 1 Mill. Kr. om Aaret. Det var altsaa mere end de 82 Kr., der i Aar er sparet hos Marineministeren. Jeg skal nævne et tredje Punkt, hvor jeg ogsaa tror, der kunde indføres betydelige Besparelser, og det er paa Udenrigsministeriets Budget. Det er ansat til et Beløb af 739,300 Kr., og af de Udgifter, der heraf skulle afholdes, skulle vore Gesandtskaber have ikke mindre end 286,200 Kr. om Aaret. Vi have 8 Missionschefer omkring i Verden, der tilsammen faa 84,000 Kr. Men det er det mindste af det. Dertil kommer de saakaldte Bordpenge, der løbe meget højt op. Saaledes er f. Eks. vor Gesandt i London opført med et Beløb af 33,394 Kr., saa Missionschefen derovre koster os over 45,000 Kr. om Aaret. Jeg har aldrig vidst, hvad Gavn disse Gesandter gøre vort Land. Jeg forstaar saa godt, at det er Folk, der kunne bruge mange Penge — det er vist de mest pyntede og spraglede Mennesker der eksistere — men hvad Gavn de gøre, ved jeg ikke, og jeg tror, at det ogsaa for vor Udenrigsminister vil være vanskeligt at paavise, hvad Gavn vort Land har af de 286,000 Kr., vi ofre paa Diplomatiets. De danske Diplomater